

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (devītā palāta)

2018. gada 13. septembrī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Uzņēmumu tiesības – Maksājumu kavējumu novēršana komercdarījumos – Direktīva 2011/7/ES – 6. panta 1. un 3. punkts – Ar parāda piedziņu saistīto izdevumu atlīdzināšana – Izdevumi saistībā ar atgādinājumiem, kas nosūtīti sakarā ar parādnieka maksājumu kavējumu

Lieta C-287/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Okresní soud v Českých Budějovicích* (Česke Budejovice apgabaltiesa, Čehijas Republika) iesniedza ar lēmumu, kurš pieņemts 2017. gada 10. martā un kurš Tiesā registrēts 2017. gada 19. maijā, tiesvedībā

Česká pojišťovna a.s.

pret

WCZ, spol. s r. o.

TIESA (devītā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Vajda [*C. Vajda*], tiesneši K. Jirimēe [*K. Jirimäe*] un K. Likurģs [*C. Lycourgos*] (referents),

ģenerālvokāts: M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– Eiropas Komisijas vārdā – *Z. Malůšková* un *M. Patakia*, kā arī *D. Kukovec*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 29. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – čehu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/7/ES (2011. gada 16. februāris) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV 2011, L 48, 1. lpp.) 6. panta 1. un 3. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Česká pojišťovna a.s.* un *WCZ, spol. s r. o.* [turpmāk tekstā – *WCZ*] par izdevumu atlīdzināšanu saistībā ar atgādinājumiem, ko tā nosūtīja *WCZ* apdrošināšanas prēmiju maksājumu kavējuma dēļ, kuri *WCZ* bija jāmaksā, un kas tika nosūtīti pirms prasības celšanas, lai panāktu šo prēmiju samaksu.

Athilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2011/7 12., 19. un 20. apsvērumā ir teikts:

“(12) Maksājuma kavējums ir liguma pārkāpums, kas zemās vai nulles nokavējuma procentu likmes un/vai atlīdzināšanas procedūras ilguma dēļ parādniekiem vairumā dalībvalstu ir kļuvis finansiāli izdevīgs. Lai šo tendenci pavērstu pretējā virzienā un atturētu no maksājumu kavējumiem, ir nepieciešama izlēmīga pāreja uz maksājumu tūlītējas veikšanas kultūru, saskaņā ar kuru par redzami netaisnu liguma noteikumu vai praksi vienmēr būtu jāuzskata tas, ka tiek izslēgtas tiesības pieprasīt procentus. Šādai pārejai būtu jāietver arī īpašu noteikumu ieviešana par maksājumu termiņiem un par kreditoriem radušos izmaksu kompensēšanu, un – *inter alia* – par to, ka būtu jāpresumē, ka ir redzami netaisni izslēgt tiesības uz atgūšanas izmaksu kompensāciju.

[..]

(19) Lai atturētu [no] maksājumu kavējumiem, ir nepieciešama taisnīga kompensācija kreditoriem par atgūšanas izmaksām, kas radušās maksājuma kavējuma dēļ. Atgūšanas izmaksās būtu jāiekļauj arī saistītās administratīvās izmaksas un kompensācija par iekšējām izmaksām, kas radušās maksājuma kavējuma dēļ, un tām šajā direktīvā būtu jāparedz fiksēta minimālā summa, ko var piemērot kopā ar nokavējuma procentiem. Fiksētas summas veidā noteiktas kompensācijas mērķim vajadzētu būt ar atgūšanu saistīto administratīvo un iekšējo izmaksu samazināšanai. Atgūšanas izmaksu kompensācija būtu jānosaka, neskarot valstu noteikumus, saskaņā ar kuriem attiecīgās valsts tiesa var piešķirt kreditoram kompensāciju par jebkādu papildu kaitējumu, kas saistīts ar parādnieka maksājuma kavējumu.

(20) Papildus tiesībām saņemt fiksētas summas maksājumu, lai segtu atgūšanas iekšējās izmaksas, kreditoriem vajadzētu noteikt arī tiesības uz citu atgūšanas izmaksu atlīdzināšanu, kuras tiem rodas parādnieka maksājuma kavējuma dēļ. Šādās izmaksās jo īpaši būtu jāiekļauj izmaksas, kas kreditoriem rodas saistībā ar jurista vai parādu piedziņas aģentūras algošanu.”

- 4 Šis pašas direktīvas 6. pantā “Atgūšanas izmaksu kompensācija” ir paredzēts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka – ja saskaņā ar 3. vai 4. pantu komercdarījumos kļūst maksājami nokavējuma procenti – kreditoram ir tiesības saņemt no parādnieka vismaz fiksētu summu EUR 40 apjomā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. punktā minētā fiksētā summa ir maksājama bez vajadzības atgādināt un kā kompensācija kreditoram par atgūšanas izmaksām.

3. Papildus 1. punktā minētajai fiksētajai summai kreditoram ir tiesības saņemt no parādnieka saprātīgu kompensāciju par jebkādam atgūšanas izmaksām, kas pārsniedz minēto fiksēto summu un kas radušās parādnieka maksājuma kavējuma dēļ. Tās varētu ietvert izdevumus, kas radušies, *inter alia*, algojot juristu vai parādu piedziņas aģentūru.”

Čehijas tiesības

- 5 Likuma Nr. 513/1991 par Komerckodeksu, kas grozīts ar Likumu Nr. 179/2013, 369. panta 1. punkta pēdējā teikumā ir paredzēts:

“Papildus nokavējuma procentiem kreditoram ir tiesības uz parāda atgūšanas izmaksu minimālu kompensāciju, kuras apmērs un nosacījumi ir paredzēti valdības noteikumos.”

- 6 3. pantā Valdības noteikumos Nr. 351/2013, kuros ir noteikts kavējuma procentu un parāda atgūšanas izmaksu apmērs, paredzēta atlīdzība tiesneša ieceltiem juridisko personu likvidatoriem un administratīvās struktūras locekļiem un precizēti noteikti jautājumi, kas attiecas uz Oficiālo Vēstnesi, kurš paredzēts paziņojumiem civillietās un komercietās, un juridisko un fizisko personu publiskajiem reģistriem, trasta fondiem un informāciju par faktiskajiem īpašniekiem, ir noteikts:

“Uzņēmumu savstarpēju saistību gadījumā [...] minimālā prasījuma izpildes izmaksu summa attiecībā uz katru prasījumu ir 1200 [CZK (Čehijas kronas) (aptuveni 46 EUR)] [...]”

- 7 Likuma Nr. 40/1964, ar ko izveido Civilkodeksu, 121. panta 3. punktā ir noteikts:

“Ar parādu ir saistīti procenti, nokavējuma procenti, soda nauda par nokavējumu un atgūšanas izmaksas.”

- 8 Likuma Nr. 99/1963, ar ko izveido Civilprocesa kodeksu, 142. panta 1. punktā ir noteikts:

“Tiesa lietas dalībniekam, kuram ir pasludināts pilnībā labvēlīgs spriedums, piespriež, lai lietas dalībnieks, kuram ir pasludināts nelabvēlīgs spriedums, atlīdzina izmaksas, kas nepieciešamas efektīvai tiesību īstenošanai vai aizstāvībai.”

- 9 Saskaņā ar minētā kodeksa 142.a panta 1. punktu:

“Prasītājam, kuram tiesvedībā par saistību izpildi ir pasludināts labvēlīgs spriedums, tiesības saņemt no atbildētāja tiesvedības izdevumu kompensāciju ir tikai tādā gadījumā, ja vismaz septiņas dienas pirms prasības celšanas tiesā viņš uz atbildētāja norādīto dzīvesvietas adresi vai pēdējo zināmo adresi ir nosūtījis brīdinājumu.”

Pamatlietas fakti un prejudiciālais jautājums

- 10 *Česká pojišťovna* un WCZ 2012. gada 7. novembrī noslēdza apdrošināšanas līgumu, kas stājās spēkā tajā pašā dienā.

- 11 Ar 2015. gada 10. marta vēstuli *Česká pojišťovna* brīdināja WCZ par līguma izbeigšanu ar 2015. gada 25. februāri WCZ neveiktu apdrošināšanas prēmiju maksājumu dēļ un tai prasīja samaksāt apdrošināšanas prēmijas 1160 CZK (aptuveni 44 EUR) apmērā par laikposmu no 2014. gada 7. novembra līdz 2015. gada 25. februārim. Pirms vēršanās iesniedzējtiesā *Česká pojišťovna* nosūtīja WCZ kopumā četrus atgādinājumus.

- 12 *Česká pojišťovna* minētajai tiesai prasa piespriest WCZ, pirmkārt, samaksāt minēto summu 1160 CZK (aptuveni 44 EUR) apmērā un likumiskos nokavējuma procentus par laikposmu no 2015. gada 25. februāra līdz brīdim, kad apdrošināšanas prēmijas tiks samaksātas, un, otrkārt, segt parāda atgūšanas izdevumus 1200 CZK (aptuveni 46 EUR) apmērā. Papildus tam *Česká pojišťovna* prasa, lai WCZ segtu tiesvedības izdevumus.
- 13 Iesniedzējtiesa uzsver, ka Direktīvas 2011/7 6. pants ir transponēts ar Valdības noteikumu Nr. 351/2013 3. pantu un ka Čehijas tiesībās ar parādu ir saistīti procenti, nokavējuma procenti un sakarā ar to sniegto juridisko pakalpojumu izmaksas.
- 14 Konstatējot, ka tiesai saskaņā ar valsts tiesībām izdevumi par vienu atbildētājam nosūtītu atgādinājumu pirms prasības iesniegšanas tiesā ir jāatzīst par tiesas izdevumiem, iesniedzējtiesai ir jautājums par to, vai bez Direktīvas 2011/7 6. pantā noteiktās fiksētās summas kompensācijas par parāda atgūšanas izmaksām ir jāatlīdzina arī izdevumi par atgādinājumiem saskaņā ar valsts procesuālo tiesību noteikumiem. Šī tiesa norāda, ka saskaņā ar minētās direktīvas 19. apsvērumu fiksētās summas kompensācijai atbilstoši šīs pašas direktīvas 6. pantam ir tieši jāietver prasītāja izdevumi par atgādinājumiem. Iesniedzējtiesas ieskatā, no tā izrietētu, ka abu kompensāciju atzišana (pamatojoties uz tās pašas direktīvas 6. pantu un valsts procesuālo tiesību noteikumiem) ļautu prasītājam divreiz saņemt vienu un to pašu kompensāciju.
- 15 Iesniedzējtiesā izskatāmajā lietā šis būtu pamata jautājums, jo *Česká pojišťovna* prasa fiksētās summas kompensāciju 1200 CZK (aptuveni 46 EUR) apmērā saskaņā ar Valdības noteikumu Nr. 351/2013 3. pantu un Direktīvas 2011/7 6. pantu, kā arī atlīdzību par juridisko pakalpojumu izmaksām atbilstoši valsts tiesībām, ieskaitot izdevumus par atgādinājumiem pirms prasības iesniegšanas tiesā, kuras izriet no valsts tiesībām.
- 16 Šajos apstākļos *Okresní soud v Českých Budějovicích* (Česke Budejovices apgabaltiesa, Čehijas Republika) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Direktīvas 2011/7] 6. panta 1. un 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka strīdā par parāda atgūšanu saistībā ar šīs direktīvas 3. vai 4. pantā minēto komercdarījumu tiesai ir jāpiešķir prasītājam, kuram ir pasludināts labvēlīgs spriedums, summa 40 EUR apmērā (vai līdzvērtīga summa attiecīgās valsts valūtā), kā arī tiesvedības izdevumu kompensācija, tostarp par tādām izmaksām dalībvalsts procesuālajās normās paredzētajā apmērā, kuras ir saistītas ar atgādinājumu atbildētājam pirms prasības pieteikuma iesniegšanas?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 17 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2011/7 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar to kreditoram, kurš pieprasa atlīdzināt izdevumus saistībā ar atgādinājumiem, kas adresēti parādniekam sakarā ar tā maksājumu kavējumu, ir tiesības papildus fiksētajai summai 40 EUR apmērā, kas paredzēta šī panta 1. punktā, saņemt saprātīgu atlīdzību šī paša panta 3. punkta nozīmē.
- 18 Vispirms jānorāda, ka ar Direktīvas 2011/7 6. pantu ir paredzēts nodrošināt atlīdzību par atgūšanas izmaksām, kas radušās kreditoram, līdzko procenti saistībā ar maksājuma kavējumu ir kļuvuši pieprasāmi saskaņā ar šo direktīvu. Turklāt no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka Direktīvas 2011/7 6. pants ir transponēts Čehijas tiesībās ar Valdības noteikumu Nr. 351/2013 3. pantu, kurā šīs direktīvas 6. panta 1. punktā paredzētā fiksētā summa ir noteikta 1200 CZK (aptuveni 46 EUR) apmērā.
- 19 Pirmkārt, ir jānorāda, ka no Direktīvas 2011/7 6. panta formulējuma neizriet, ka atgādinājuma izmaksas, kas radušās kreditoram, lai saņemtu parāda samaksu, nevar tikt atlīdzinātas, pārsniedzot fiksēto summu 40 EUR apmērā, kura paredzēta 6. panta 1. punktā.

- 20 Šajā 1. punktā ir vienīgi norādītas kreditora tiesības saņemt vismaz maksājumu fiksētas summas 40 EUR apmērā. Turklāt 6. panta 2. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis nodrošina, pirmkārt, ka šī fiksētā summa ir maksājama automātiski, pat neatgādinot parādniekam, un, otrkārt, ka tā ir paredzēta, lai atlīdzinātu kreditoram radušās [parāda] atgūšanas izmaksas. Šajā ziņā šajās tiesību normās šīs izmaksas nekādi nav nošķirtas.
- 21 Šī paša 6. panta 3. punktā ir paredzēts, ka papildus 1. punktā minētajai fiksētajai summai kreditoram ir tiesības saņemt no parādnieka saprātīgu kompensāciju par jebkādam atgūšanas izmaksām, kas pārsniedz minēto fiksēto summu.
- 22 Šajā sakarā ir jānorāda, pirmkārt, ka, Direktīvas 2011/7 6. panta 3. punktā izmantojot frāzi “kas pārsniedz minēto fiksēto summu”, Savienības likumdevējs ir paredzējis uzsvērt, ka tādējādi var tikt saņemta saprātīga kompensācija par jebkādam atgūšanas izmaksām, kuras pārsniedz 40 EUR summu.
- 23 Otrkārt, lai gan ir taisnība, ka Direktīvas 2011/7 6. panta 3. punkta franču valodas redakcijā ir norāde uz “citām” atgūšanas izmaksām, šāds precizējums varētu vadināt domāt, ka runa ir par cita veida atgūšanas izmaksām, nevis tām, kas norādītas šī panta 1. punktā, tomēr ir jānorāda, ka it īpaši grieķu, angļu, itāļu un holandiešu valodas redakcijas neapstiprina šādu interpretāciju, jo tajās termina “citām” vietā attiecīgi ir izmantoti termini “opoiadipote schetika ypoloipomena”, “any”, “ogni” un “alle”.
- 24 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienā no Savienības tiesību normas valodu redakcijām lietotais formulējums nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai un tam nevar piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar pārējo valodu redakcijām. Savienības tiesību normas ir jāinterpretē un jāpiemēro vienveidīgi, ņemot vērā visu Eiropas Savienības valodu redakcijas (spriedums, 2018. gada 6. jūnijs, *Tarragó da Silveira*, C-250/17, EU:C:2018:398, 20. punkts).
- 25 Otrkārt, ir jāuzsver, ka Direktīvas 2011/7 mērķis ir apkarot maksājumu kavējumus komercdarījumos, jo atbilstoši šīs direktīvas 12. apsvērumam tas ir līguma pārkāpums, kas iesniegto rēķinu samaksas nokavējuma zemās vai nulles procentu likmes dēļ parādniekiem ir kļuvis finansiāli izdevīgs (spriedums, 2017. gada 16. februāris, *IOS Finance EFC*, C-555/14, EU:C:2017:121, 24. punkts).
- 26 No tā izriet, ka minētās direktīvas mērķis ir kreditora efektīva aizsardzība pret maksājumu kavējumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. decembris, *Nemec*, C-256/15, EU:C:2016:954, 50. punkts). Šāda aizsardzība ietver to, ka šim kreditoram tiek piešķirta atgūšanas izmaksu, kuras tam radušās, vispilnīgākā iespējamā atlīdzība, lai atturētu no šādiem maksājumu kavējumiem.
- 27 Tādēļ šādam mērķim būtu pretrunā interpretēt Direktīvas 2011/7 6. pantu tādējādi, ka tam neatbilst tas, ka izdevumi saistībā ar atgādinājumiem, kas adresēti parādniekam sakarā ar tā maksājuma kavējumu, var tikt atlīdzinātas apmērā, kas pārsniedz 40 EUR, pat ja šo izmaksu summa pārsniedz šādu fiksēto summu.
- 28 Vēl jāatgādina, ka ar Direktīvu 2011/7 ir aizstāta Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/35/EK (2000. gada 29. jūnijs) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos (OV 2000, L 200, 35. lpp.), kuras 3. panta 1. punkta e) apakšpunktā bija paredzēts, ka kreditoram ir tiesības prasīt saprātīgu kompensāciju no debitora par visām attiecīgajām piedziņas izmaksām, kas radušās debitora kavētā maksājuma dēļ.
- 29 Ciktāl nekas nenorāda, ka Savienības likumdevējs, pieņemot Direktīvu 2011/7, ir vēlējies samazināt aizsardzību, kas piešķirta kreditoram Direktīvā 2000/35, nebūtu saprātīgi uzskatīt, ka saskaņā ar Direktīvu 2011/7 kreditors varētu saņemt atlīdzību par izdevumiem saistībā ar atgādinājumiem, kas adresēti parādniekam sakarā ar tā maksājuma kavējumu, lielākais 40 EUR apmērā, pat ja šo izdevumu summa ir lielāka, lai gan tas būtu varējis saņemt saprātīgu atlīdzību un – attiecīgajā gadījumā – lielāku par šo summu saskaņā ar Direktīvu 2000/35.

- 30 Tomēr ir jāprecizē, ka šai Direktīvas 2011/7 6. panta 3. punktā paredzētajai atlīdzībai ir jābūt saprātīgai un tā nevar aptvert ne to šo izmaksu daļu, kas jau ir nosegtas ar šī panta 1. punktā paredzēto fiksētu summu 40 EUR apmērā, ne izmaksas, kas šķiet pārmērīgas, ņemot vērā visus lietas apstākļus.
- 31 Tādēļ gan no Direktīvas 2011/7 6. panta, gan no šīs direktīvas mērķa izriet, ka šī tiesību norma ir jāinterpretē tādējādi, ka kreditoram, kurš pieprasa atlīdzināt izdevumus saistībā ar atgādinājumiem, kas adresēti parādniekam sakarā ar tā maksājumu kavējumu, ir tiesības papildus fiksētajai summai 40 EUR saņemt saprātīgu atlīdzību attiecībā uz to izmaksu daļu, kura pārsniedz šo fiksēto summu.
- 32 Šo secinājumu nevar atspēkot, ņemot vērā Direktīvas 2011/7 19. un 20. apsvērumu.
- 33 Ir jānorāda, ka tiesību akta preambula nav juridiski saistoša un uz to nevar atsaukties ne tāpēc, lai atkāptos no tiem pašiem attiecīgā akta noteikumiem, ne arī, lai interpretētu tā noteikumus tādā veidā, kas acīmredzami būtu pretēji to formulējumam (spriedums, 2014. gada 19. jūnijs, *Karen Millen Fashions*, C-345/13, EU:C:2014:2013, 31. punkts).
- 34 Turklāt un katrā ziņā ne no Direktīvas 2011/7 19. apsvēruma, ne no 20. apsvēruma neizriet, ka fiksētā summa, par kuru ir runa šīs direktīvas 6. panta 1. punktā, ir jāuzskata par maksimālo summu, kura var tikt piešķirta kreditoram, lai atlīdzinātu izdevumus saistībā ar atgādinājumiem, kuri adresēti parādniekam sakarā ar tā maksājuma kavējumu, vai vispārēji no iekšējām vai administratīvām atgūšanas izmaksām.
- 35 Konkrētāk, šajā ziņā ir jānorāda, gluži kā to secinājumu 40. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, ka, lai gan Direktīvas 2011/7 20. apsvēruma angļu un franču valodas redakcijās šķiet, ka tiesības uz fiksētās summas atlīdzināšanu ir paredzētas vienīgi saistībā ar iekšējās atgūšanas izmaksām (*fixed sum to cover internal recovery costs*) atšķirībā no “citām” atgūšanas izmaksām (*other recovery costs they incur*), šāda formāla nošķiršana starp iekšējām izmaksām un “citām” izmaksām neparādās šī paša apsvēruma citās valodu redakcijās, piemēram, itāļu valodas redakcijā (*diritto al pagamento di un importo forfettario per coprire i costi intern [...] esigere anche il risarcimento delle restanti spese di recupero sostenute*) vai holandiešu valodas redakcijā (*het recht op betaling van een vast bedrag ter dekking van interne invorderingskosten [...] recht hebben op terugbetaling van de overige invorderingskosten die ontstaan*).
- 36 Turklāt tas, ka Direktīvas 2011/7 19. apsvērumā ir teikts, ka šajā direktīvā būtu jāparedz fiksēta minimālā summa administratīvo izmaksu atgūšanai un iekšējo izmaksu atgūšanai, kas radušās maksājuma kavējumu dēļ, neizslēdz arī to, ka šo izmaksu saprātīga atlīdzība var tikt piešķirta kreditoram, ciktāl šī minimālā fiksētā summa nav pietiekama.
- 37 Turklāt, lai gan ir taisnība, ka šajā apsvērumā ir precizēts, ka fiksētās summas atlīdzībai ir jābūt vērstai uz to, lai samazinātu administratīvās un iekšējās izmaksas, kas saistītas ar atgūšanu, šis apgalvojums tomēr ir jālasa, ņemot vērā visu apsvērumu. No tā izriet, ka ar šo precizējumu Savienības likumdevējs ir vienīgi uzsvēris, ka fiksētās summas 40 EUR apmērā automātiskais raksturs ir vienīgi mudinājums kreditoram, lai tā atgūšanas izmaksas nepārsniegtu šo summu, neizslēdzot to, ka šis kreditors attiecīgajā gadījumā varētu saņemt lielāku saprātīgu atlīdzību, kura nav automātiska.
- 38 No iepriekš minētā izriet, ka uzdoto jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 2011/7 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar to kreditoram, kurš pieprasa atlīdzināt izdevumus saistībā ar atgādinājumiem, kas adresēti parādniekam sakarā ar tā maksājumu kavējumu, ir tiesības papildus fiksētajai summai 40 EUR apmērā, kura paredzēta šī panta 1. punktā, saņemt saprātīgu atlīdzību šī paša panta 3. punkta nozīmē attiecībā uz to izmaksu daļu, kas pārsniedz šo fiksēto summu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 39 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (devītā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/7/ES (2011. gada 16. februāris) par maksājumu kavējumu novēršanu komercdarījumos 6. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka saskaņā ar to kreditoram, kurš pieprasa atlīdzināt izdevumus saistībā ar atgādinājumiem, kas adresēti parādniekam sakarā ar tā maksājumu kavējumu, ir tiesības papildus fiksētajai summai 40 EUR apmērā, kura paredzēta šī panta 1. punktā, saņemt saprātīgu atlīdzību šī paša panta 3. punkta nozīmē attiecībā uz to izmaksu daļu, kas pārsniedz šo fiksēto summu.

[Paraksti]